

Història d'una puta

Ramon Lluís González Reverter

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Estic deprimat perquè acabo d'escoltar a les notícies que, segons les prediccions de l'OMS, sigles de l'Organització Mundial de la Salut, dos de cada cinc ciutadans d'aquest món meravellós finiran esquizofrèncs, paranoics o amb seriosos trastorns mentals abans de deu anys... Amb una espurna d'ironia caldria afegir que el destí dels altres tres no serà molt millor: viuran escurats per culpa de les hipoteques, en la garjola per no poder pagar les quotes del divorci, cirròtics per abús de l'alcohol, amb un bypass al cor o un càncer als budells. Caram, quin panorama! Mentre condueixo arribo a la conclusió que necessito quelcom que em torni la il·lusió de viure i l'esperança de creure en un futur més afalagador.

De sobte veig una noia en la cuneta, la típica puteta de carretera. Cada cop que observo una d'aquestes dones de la vida, em fixo en com utilitzen les seves arts de seducció amb silenciosa habilitat per incitar la libido dels hipotètics clients. Prostitutes sempre disposades a complaure tota mena d'homes: al viril camioner, al taxista avorrit, al murri viatjant, als marits adúlter o al jove llibertí. Unes meques que per una minsa tarifa, satisfan els capricis de qualsevol pallús curt de gambals ansiós de posseir-les amb deler o dels faldillers reprimits de classe mitjana que volen gaudir d'una passió que no troben enlloc. Noies jovenetes que en altres situacions els engegarien a fer punyetes, en canvi han de tolerar les frivolitats d'aquests brètols famolencs sense inhibicions morals, els quals impulsats pel desig es desempalleguen de les cadenes de la fidelitat i acaben sucumbint a la temptació de la carn. Però qui sóc jo per censurar les infidelitats alienes o jutjar una relliscada? Escriptors com Strindberg o Tolstoi consideraven el matrimoni com la

tomba de l'amor, que es va esvaint en la gris monotonia de la rutina. Les ferides entre les parelles acaben per guarir-se, és clar, però sempre deixen alguna cicatriu, i per això un fotimer de marits busquen alleujament lluny de la llar.

Se'm podrà titllar de groller, però he de confessar que sovint m'he preguntat què deuen sentir aquestes bagasses professionals, esperant impassibles palplantades al voral de la carretera o assegudes en velles cadires com a esquer per als conductors exasperats. Ignoro quines circumstàncies les hauran portat per aquest amarg camí, quins recòndits motius hauran conduït aquestes noies cap a la prostitució. Hi ha diferents possibilitats. Potser han estat víctimes d'algun desengany amorós, potser s'han capficat a servir de penyora pels deutes familiars o potser tipes de la penúria del socialisme, fugien de la misèria i la corrupció. Fins i tot alguna podia ser una jove de moral dissoluta, àvida de calerons fàcils. Una bandararra a qui li agradés el sexe, sense escrúpols, amant de la *dolce vita* i disposada a fer fortuna per la via ràpida abans de marcir-se amb el pas del temps, en un ofici en el qual podia guanyar més en unes hores que la majoria de gent en un dia de feina esgotadora.

Sóc d'esperit aventurer i de tarannà agosarat, massa donat a les especulacions i com no em refio de la meva perspicàcia, per trobar respostes he decidit reprimir la fogositat que sento al ventre i esbrinar l'autèntica raó.

En veure una encisadora joveneta abillada per a l'ocasió, deixant entreveure un pit generós, cuixes llargues i natges fermes, faig mitja volta per comprovar si aquella

sensual afrodita era de debò o bé es tractava d'una il·lusió visual. Esperonat per una morbosa curiositat, contemplo amb lascívia aquella criatura de línies suggeridores i cos de carn atapeïda. Un monument de dona, vaja! Una deessa d'ulls blaus i cabell ros que li queia en cascada per l'espatlla... Devia ser de l'Est.

Engrescat per tan espaterrant bellesa, m'aturo a prop. En un tres i no res ella ja és al costat de la finestreta amb posat provocatiu i un aire de picardiosa coqueteria.

-Hola, com et dius? –li pregunto amb un somriure.

-Irina –contesta amb manyagueria.

-D'on ets? –insisteixo per tal de trencar el gel.

-De Rússia.

-Ets la reina de la carretera, Irina.

-Au va, no te'n fotis!

-Ho dic de tot cor –comento-. Quant cobres?

-Són vint euros per xuclar-la i trenta si vols el servei complet –respon amb una veu dolça i tendra.

Em faig creus només d'imaginar aquella frívola nimfa en braços de qualsevol home. Una noia que per edat podia ser filla meva. Prenc la decisió d'acceptar l'oferta.

-Puja!

No es fa pregar gens ni mica. De seguida s'asseu al costat i em dedica un càlid esguard capaç de fondre una glacera.

-On anem?

-Allí davant –afegeix assenyalant un camí entre una pineda-. Gira a la dreta i trobaràs un descampat.

Segueixo les indicacions al peu de la lletra. En veure que s'afanya a descordar-se la brusa, li comento:

-Mira, Irina, ets molt maca, però no vull follar. M'interessa només parlar.

-Parlar? Però què t'empatolles? –s'estranya avesada a bregar amb les dèries dels homes.

-Tranquil·la, dona. Sóc un client i et pagaré igual.

-No diguis bestieses. Això que dius és difícil d'empassar, no creus?

-En absolut. Quant tardes a fer un servei, un quart d'hora? Doncs explica'm una cosa i haurem acabat.

Desconcertada per una petició tan inusual, la Irina triga una mica a reaccionar. Però després d'uns instants de vacil·lació, anuncia:

-D'acord, et complauré. Apa, què vols saber?

-Tinc curiositat per esbrinar per què et dediques a això?

Encara atabalada, ella no pot evitar una ganyota arrufant les celles i perfilant un somriure sorneguer.

-Per què m'he fet puta?

-En efecte. M'agradaria conèixer fil per randa la teva història... Com una noia tan bonica, ha acabat exercint l'ofici més vell del món.

-Ets un xic tafaner, oi?

-És possible.

Una espurna de dubte brolla en la seva ment, però aviat em dirigeix una mirada de burleta incredulitat.

-Hi ha gent rara al món, però tu te'n portes la palma – afirma la Irina en perfecte català, però amb el típic accent eslau arrossegant les erres.

-La història, si us plau. El temps vola.

-Sí, és clar... Vaig néixer en el si d'una família humil de Sant Petersburg. Vivíem en un bloc d'apartaments. El meu pare treballava en una fàbrica. Amb el que guanyava, no patíem gana, malgrat que tampoc podíem permetre'ns cap luxe. Si més no, dintre de les dificultats, érem feliços.

-Segueix.

-Malauradament un dia el pare va morir en un accident laboral a la fàbrica i tot va canviar. Jo encara era petita. La mare va haver de buscar-se feina. Van ser temps difícils, però vam sobreviure... Al cap d'uns anys va conèixer un home. Un tal Andrei Zaitsev. Potser es sentia sola i necessitava companyia masculina, potser pensava que un altre sou ens ajudaria a tirar endavant millor. El cas és que aviat el va portar a casa.

-Què va passar després? –li pregunto amb morbosa fascinació.

-Durant un temps tot rutllava prou bé. Semblava que havíem aconseguit certa estabilitat. Però ell tenia un defecte: bevia. Al començament amb moderació, després amb freqüència. Al principi no era mal paio. Es mostrava atent i rialler, però el vodka el va transformar en un borratxo matusser i violent. Van sorgir algunes

desavinences. Ja saps, problemes de convivència domèstica. Aleshores va ocórrer el que jo més temia. Un dia en tornar a casa massa begut, li va etzibar una bufetada a la mare. Ella va quedar estabornida per l'agressió, però ho va atribuir al vodka.

-Un mal company de viatge.

-Ja ho pots ben dir!

-I tu? Com vas reaccionar davant aquella traumàtica experiència?

-Un calfred d'esgarrifança em va recórrer el cos de dalt a baix. Em sentia alhora amoïnada i avergonyida. En el meu cervell es barrejaven tota mena d'emocions: neguit, perplexitat, decepció i rancúnia. D'ençà aquell dia res no tornà a ser igual. Es va iniciar el nostre infern particular. El que semblava un tràngol desafortunat, va esdevenir un infame costum. L'estovava sovint, fins i tot en la meua presència. Després la mare s'ajupia contra l'aigüera com un cadell indefens, recargolant-se de dolor i sanglotant d'impotència. Jo plorava desconsoladament al seu costat. Aquell brètol maltractador gaudia abusant de la seva força. La mare no el volia denunciar perquè necessitàvem els seus diners per menjar, així que es va resignar a suportar les pallisses de rigor en silenci. Frustrada pel fracàs d'aquella relació sentimental, es va sumir en un estat de crispació permanent. Aviat se li van exhaurir les llàgrimes i va patir una forta depressió. De fet, aquell malson va esvanir les seves ganes de viure.

-El preu de la impotència –manifesto en veu baixa-. Com va acabar la cosa?

-Va passar el que havia de passar. Aquell malparit es va

cansar de la mare, que havia envellit molt com a conseqüència del càstig físic i moral que suportava. Suposo que llavors devia fixar-se en mi. Jo encara era una innocent criatura aclaparada per tan vil comportament. Un vespre, mentre la mare era al mercat, em pegà perquè no xisclés i després em violà tot amenaçant-me.

-Què et va dir? –li demano amb un gest encoratjador, però imaginant l'ensurt i el desenllaç d'aquella sòrdida escena.

-Quan hi penso em vénen ganes de vomitar –confessa ella amb un nus a la gola en recordar velles ferides-. Quin paio més fastigós! Les seves paraules exactes van ser: “Val més que tinguis la boca tancada, si saps el que et convé”.

-Suposo que tot seguit arribaria la teva mare.

-En efecte. En veure'm sanglotar en un racó, va sospitar que havia succeït alguna cosa terrible. S'ensumava el pitjor, però no s'ho podia creure... no s'ho volia creure.

-Evidentment van discutir –afirmo conscient del patiment d'aquella pobre dona.

-I tant que sí. “Què li has fet a la Irina?”, preguntava insultant-lo. “Confessa-ho, fill de puta. Vinga, confessa-ho”.

-I ell què va respondre?

-El molt cabró es va limitar a contestar: “És una marfanta com tu. La veritat és que no s'ha fet pregar massa.”

-Un drama propi d'una obra de Tolstoi o Dostoievski –

afegeixo evocant la seva procedència russa.

-Llavors la mare va fer el cor fort i va treure forces no sé d'on. En un rampell de fúria se li llençà a sobre. Van copejar-se mútuament mentre s'escribaven. De sobte ella va caure rodolant per les escales. Potser havia ensopegat, potser ell la va empènyer. Alguns veïns havien acudit atrets pel rebombori i en adonar-se'n de l'enrenou van trucar la milícia. La qüestió és que la van traslladar a l'hospital i els metges van fer el que van poder, però la mare va quedar invàlida. Per sort aquell pocavergonya va desaparèixer de les nostres vides. De fet, saps que vol dir el cognom Zaitsev en rus?

La meva ignorància d'aquest idioma és total, així que nego amb el cap.

-Significa conill. I com un conill aquell canalla va fugir per quedar impune d'un delicte comès en la intimitat de la llar.

-Una història ben trista.

-Sí. Vaig romandre al costat de la mare durant tota la convalescència, rumiant què calia fer per ajudar-la. Tan aviat com la van donar d'alta a l'hospital, vaig decidir venir aquí disposada a guanyar diners com fos. Sense papers ni estudis, no tenia massa alternatives... Tanmateix no em puc queixar. Al cap i a la fi treballar de prostituta dóna per treure una família endavant.

Un cop convençut de la seva sinceritat, segur que m'havia obert el cor de bat a bat en un tema tan delicat com el que es referia al patiment de la seva mare, assevero:

-Un noble motiu que pot apaivagar la crua realitat i t'ha d'ajudar a oblidar el devesall d'humiliacions sofertes que no han d'enllorar la teva dignitat.

Emocionada per les meves paraules, els llavis li dibuixen un somriure de gratitud en tant un raig d'esperança enllumena les seves faccions.

-Tot això per què ho volies saber?

Li pico l'ullet abans de contestar:

-Perquè m'agrada assabentar-me i escriure sobre les raons que impulsen la gent a actuar d'una forma determinada.

A continuació li dono un bitllet de 50 euros i m'acomio tot desitjant-li:

-Molta sort, Irina.

De sobte, ella m'acarona el rostre amb la punta dels dits. Aleshores s'acosta amb decisió per besar-me a la galta.

-*Spassiba* –diu agraïda abans d'allunyar-se definitivament.

La Irina no havia pogut escollir un destí millor i mereixia una altra oportunitat. Tant de bo algun dia, aquella jove deessa de l'amor, lluny d'acabar la seva vida d'una forma tan impúdica, pugui revifar com la papallona de la seva crisàlide, lliure i bella.